

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Καθὰ ἐδημοσίευσεν ἐκ τῶν «Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου ἡ χθεσινὴ «Ὡρα», ὁ μέγας τίτλος τοῦ ἀστὸς τοῦ Λονδίνου ἐδόθη τῷ Βασιλεῖ μας οὐχὶ ὡς ἀπλῶς ἡγεμόνι, ἀλλ' ὡς ἀντιπροσώπῳ μεγάλου ποτὲ (ἄχ!) ἔθνους ἐργαζομένου πρὸς ἀνάγκησιν τοῦ πρὶν (ἄχ! ἄχ!) μεγαλείου.

Καὶ κατηγορηματικώτερον, ὁ τὴν πρότασιν ποιήσας ῥήτωρ κ. Βένετ εἶπε: «Τὸ δημαρχεῖον ἀπονέμει τὸν ὕψιστον αὐτοῦ τιμητικὸν τίτλον τῷ βασιλεῖ τῶν Ἑλλήνων ὡς δεῖγμα ὑπολήψεως πρὸς τὸ ἐνδοξον ἑλληνικὸν ἔθνος».

Ἄλλ' αὐτὰ εἶναι ὁλοφάνερα σημεῖα ὅτι τὸν τίτλον αὐτὸν τῆς εὐγενείας ὁ Δήμαρχος τοῦ Λονδίνου τὸν ἔδωκεν εἰς ὅλους μας, ὥστε ὅλοι μας εἴμεθα τῶρα ἄστοι τοῦ Λονδίνου καὶ ὅχι τῆς εὐώδους Κεκοπρίας.

Πιστεύομεν ὅτι καὶ τὴν χρυσὴν θήκην ἡ Α. Μ. ἢ θὰ τὴν κάμῃ θρύμματα διὰ νὰ πάρωμεν ὅλοι ἀπὸ ἑνα κομμάτι ἢ θὰ τὴν καταθέσωμεν εἰς κἀνὲν μουσεῖον ἢ εἰς καμμίαν πλατεῖαν ἢ εἰς τὴν κορυφὴν κἀνεὸς στύλου τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, διὰ νὰ τὴν ἀπολαμβάνωμεν ὅλοι ὡς κοινὸν κτῆμα.

Ἐπειδὴ ὅσο νὰ πάγῃ κἀνείς ἀπὸ τὴν Πλάκα εἰς τὸν «Ὀρφέα» χρειάζονται δύομιση ὥραις καὶ κἀτι, ὁ θίασος τοῦ «Ὀρφέως» ἀπεφάσισε νὰ μιμηθῇ τοὺς ἐπιτρόπους τῆς ἁγίας Εἰρήνης καὶ θὰ κάμνῃ καὶ αὐτὸς δύο λειτουργίας, ἥτοι δύο παραστάσεις, μίαν διὰ τοὺς Πατησιάνους καὶ ἄλλην διὰ τοὺς Πλακιώτας.

ΜΗ ΜΕ ΚΥΤΤΑΖΗΣ!

Συχνὰ πυκνὰ σ' τὸ πλάι μου περνᾷς,
Μὰ τὸ βαρὺ μοῦ κάνεις καὶ μὲ σκάζεις
Καὶ μόνο κάπου κάπου μιά γυρνᾷς
Καὶ μὲ κυττάζεις.

Εἰς τὴ ματιά σου δὲν μπορεῖ κανεὶς
Ν' ἀντίσταθῇ. Σὲ πειρασμὸ μὲ βάζεις. . .
Ἄ σουσουράδα! Ἄν δὲν μὲ συμπονής
Τί μὲ κυττάζεις;

Κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς, τὴν τόση δὰ χαρὰ
Γιατί ἀπὸ τὴ μύτη μοῦ τὴ βγάζεις,
Γιατί; Ἡ πάντα ἡ καμμιὰ φορὰ
Μὴ με κυττάζης!

Ἄράχνη.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Παραπονεῖται ἓνας εἰς τὸν φίλον του, ὅτι πάντοτε σκά-
νει ἀπὸ ζέστη.

— Ἐγὼ ποτέ, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Καὶ χειμῶνα καὶ καλο-
καίρι κοιμοῦμαι μὲ τρεῖς κουβέρταις. Μόνον τὸ καλοκαίρι...
ταῖς βάζω ἀπὸ κάτω.

ORPHÉE AU DESERT.

Κύριε Μὴ Χάνεσαι.

Τὴν πέμπτην τὸ βράδυ εἰς τὰς ἑννέα παρὰ τέταρτον ἐξε-
κινήσαμε μὲ τὸν ἄνδρα μου ἀπὸ τοῦ παλαιῶν Σολωνεῖον
διὰ τὸν Ὀρφέα τοῦ Βιθυνοῦ καὶ εἰς τὰς ἑννέα ἀκριβῶς
[καλὰ τὸ ὑπελόγησε ὁ κ. Καμπούρογλους τῆς Ἐφημερίδος]
ἐφθάσαμεν κατασκοπισμένοι εἰς τὸ μεταξὺ Πατησιῶν καὶ
Ἀθηναίων θέατρον.

Μὲ κόπον πολὺν καὶ μὲ τὰ συνήθη σπρωξήματα ἐπή-
ραμε δύο εἰσιτήρια, ἀριθ. 504 καὶ 505.

Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς θέσεις μας ἐβουτήξαμε τὰ πό-
δια μας μέσθ' σὲ μὴ πιθαμὴ σκόνι, διότι καὶ ἡ εἴσοδος καὶ
ἡ πλατεῖα καὶ οἱ διάδρομοι καὶ ἡ αὐλὴ τοῦ θεάτρου ἦσαν
ἀκατάβρεκτα!

Φαίνεται ὅτι ὁ Δημητράκης ὁ Σούτσος, ὁ σκονισμένος δῆ-
μαρχός μας, ἐξεπόμενησεν ἐπίτηδες καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κτῆμα
τοῦ προκατόχου του Παναγῆ Κυριακοῦ ὅλην τὴν σκόνι τῆς
δόου τῶν Πατησιῶν, διὰ νὰ τὸν κομπρομετᾷ εἰς τοὺς
Ἀθηναίους.

Θεέ μου! τί σκόνι ἦτον ἐκεῖνη! Ἀληθὴς «Orphée aux
enfens τοῦ Σούτσου,» διότι πράγματι enfer, δηλ. κόλασιν,
μᾶς κατήντησε τὰς Ἀθήνας ὁ νεαρὸς δῆμαρχός μας μὲ τὴν
σκόνι του!

En fin!

Orphée aux enfens τοῦ Σούτσου, ἢ Orphée au désert
τοῦ Κυριακοῦ, ἢ τοῦ Βιθυνοῦ, μᾶς εἶναι ἀδιάφορον· ἀφοῦ
ἅπαξ ἐδώσαμεν τὸν παρὰ μας καὶ ἐσκοनीσθημεν χάριν αὐ-
τοῦ ἐννοοῦσαμεν λοιπὸν ν' ἀκούσωμεν τὸν ἀγαπητόν μας
θίασον «ὁ Μένανδρος» διδάσκοντα τὸ, à la portée de
tout le monde, ὡραῖον δράμα, «Οἱ πτωχοὶ τῶν Παρισίων»
τὸ ὁποῖον πλῆθος ἄπειρον Φουκαράδων τῶν Πατησιῶν καὶ
τῶν Ἀθηναίων ἐτρεξε νὰ ἴδῃ.

Αἱ πρῶται μοῦ ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ νέου θεάτρου (ἐννοῶ
τοῦ Θεάτρου, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ καλοῦ Ἑλληνοδραματικοῦ
θιάσου) δὲν ὑπῆρξαν καλαί. Ἰσως αὐταὶ μεταβληθῶσι.

Καὶ πρῶτον.

Ἀνάγκη λεωφορείων ἵνα ὁ κόσμος μεταβαλὴν εὐθυνώτε-
ρον ἐκεῖ. Διὰ τὴν, κύριε Δικασκηνῆ, δὲν ὠφελείσθε τῆς εὐ-
καιρίας;

Κατάβρεγμα καλὸ ἀπὸ τοῦ Πολυτεχνείου μέχρι τῆς σκη-
νῆς τοῦ θεάτρου.

Ζωηρότερος φωτισμὸς ἀπὸ τῆς εἰσόδου, μέχρι τῆς σκηνῆς
τοῦ θεάτρου — καὶ πέραν εἰ δυνατόν αὐτῆς.

Νὰ κλεισθῶσιν ὅλοι οἱ λάκκοι καὶ χάνδακες.

Τὰ καθίσματα νὰ κλεισθῶσιν εἰ δυνατόν καὶ διὰ πολλοὺς
λόγους, οὗς ἐννοεῖ ὁ κ. Βιθυνὸς νὰ χωρισθῶσι. Προχθὲς
τρεῖς θεαταὶ ἐκάθηντο εἰς δύο θέσεις καὶ πέντε εἰς τρεῖς
τοιαύτας!

Νὰ λείψουν αἱ καρέκλαις ἀπὸ τοὺς διαδρόμους, ὅπερ ἀ-
τοπώτατον.

Ἡ ὀρχήστρα νὰ καταστῇ ἀξία τοῦ καλοῦ διεθυντοῦ τῆς
καὶ νὰ μὴν ἐκτελῇ τὰ παναρχαιότατα ἐκεῖνα τεμάχια, ἅ-
περ καὶ αὐτὸς ὁ λαὸς ἐβαρύνθη.

Τὸ ἐκ τοῦ φωτισμοῦ προερχόμενον θορυβωδέστατον, φροῦ,
φροῦ, γροῦ, γροῦ, σὲ κάμνει νὰ ὑποθέτῃς ὅτι εὗρίσκεσαι ἐν
θεάτρῳ ἐπὶ ἀτμοπλοίου, ἢ σιδηροδρόμου, ὧν ἡ μηχανὴ εἰς
ἀέναντον ἐξάτμισιν διατελεῖ.

Τὰ ποτὰ, γλυκίσματα, φαγητὰ, μεζελλίγια, ὁ ζύθος καὶ οἱ
οἶνοι, δὲν ἦσαν πρῶτης . . . κατὰ τὴν πρῶτην παράστασιν.